

*Jak přežít třicet let
s jedním chlapem (a s jednou tchýní)*

POVÍDKY ke kávě

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

*Jak přežít třicet let
s jedním chlapem (a s jednou tchýní)*

POVÍDKY ke kávě

Hana Hrabáková

text © Hana Hrabáková, 2015
cover © Kameel Machart, 2015
ISBN: 978-80-87938-25-6

úvod

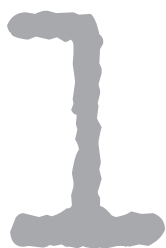
Odmala mě bavilo psát. Dlouhé dopisy, příběhy, postřehy. První povídku jsem napsala v prváku na gymplu, byla to spíš vzpomínka na taneční. Další povídky jsem psala o svých láskách, jak přicházely a odcházely. Tehdy jsem je ale nikomu nedávala číst. Potřebovala jsem se vypsat z nevyrovnaného postoje k bouřlivému milostnému životu. I u maturitní písemky z češtiny mě profesorka zabrzдила na jedenácté stránce...

Před pár lety mě opět přepadla potřeba psát. To když se nahromadila spousta veselých a neuvěřitelných historek mé kamarádky Hely. Její životní eskapády jsme si vyprávěly na holčičích mejdanech, až někoho napadlo, abych to sepsala. To už jsem vlastnila počítač a nemusela ťukat do Consulu a opravovat překlepy. Chytlo mě to. Mým prvním čtenářem byla kamarádka a kolegyně Blanka, kterou jsem snad poprvé v životě viděla smát se nahlas, řekla bych chechtat se; to mi dodalo odvahy k rozesílání povídek známým – kámoškách, které v té době vlastnily internet. A protože ohlas byl kladný, motivovalo mě to k tomu, sepsat každou zajímavou událost – blbost, která mi přišla vtipná. Nakonec jsem psala fejetony pro redaktora Miloslava, který je zveřejňoval ve svých novinách, které už čtvrt století vydává. Často mě zastavovaly ženy středních let a ptaly se, jak moc si vymýšlím. Nevymýšlím, odpovídala jsem. Tohle píšu sám život.

K vydání knížky mě navedl právě Miloslav, kterého si troufám zařadit mezi mé přátele.

Některá jména jsou změněna, jiná vymyšlena.

Hana Hrabáková

Jak Hela zavařovala meruňky

Kdo zná Helu, ví, že je ohromně šikovná. Tedy co se umění týče: hraje na piano, zpívá, tancuje... to všechno zvládá, ale nesmí nic dělat rukama. Když si má přišít knoflík, je to katastrofa. Díрку nevidí a když ji po hmatu najde, zase se do ní netrefí. Opravdu – jednou si přišívala knoflík k blůzce, seděla na malé židličce, najednou se rozesmála a povídá:

„Já si tam přišila i punčocháče!“

.....

Jindy zase za mnou přijela na chatu k Nežárce, že půjdeme na borůvky. Přijela na dva dny a koupila si na to dva žluté desetilitrové kýble!

Borůvky sbírala vleže a kouřila při tom. Sbírání ji nebavilo - nezakryla ani dno kýble. Utrhla tři borůvky, dvě jí upadly. Zato zánovní světlé džíny byly flekaté od rozválených fialových kuliček. Druhý den si vzala kalhoty jiné, že v těch špinavých nepůjde, takže ušpinila i džíny číslo dvě.

To je Hela.

Jednoho letního dne jí kdosi přinesl koš meruněk.

„Zavařím je na zimu,“ rozhodla se.

Už to, že při mytí sklenic žádnou nerozbila, byl úspěch. A to, že si nezlomila ruku při pěstování meruněk do sklenic, byl zázrak.

Sklenice zavíčkovala a dala vařit do vypůjčeného zavařovacího hrnce.

Blížila se osmá hodina večerní.

Hela si šla číst do obýváku. Hela totiž stále čte. A přitom kouří.

Před desátou – po dvou hodinách zavařování – to už ale dávno nevěděla, že zavařuje, slyšela odněkud ránu. Něco někde spadlo.

„To asi sousedka pode mnou něco upustila. No nic...“ pomyslela si a dál v klídku četla a kouřila.

Kolem půlnoci - po čtyřech hodinách zavařování, se Heluš šla umýt a zamířila do pelíšku v ložnici.

RÁNO:

Ranní hygiena a co si Hela dá k snídani?

Vešla do kuchyně a neví, neví, co se děje. Je tady nějak teploučko a vlhkoučko...

Pohled stočí ke sporáku...

Plamen plápolá. Polekaná Hela koukne do zavařovacího hrnce a tam – horko, červeně a roztavené sklo!

Teprve teď se Hela rozhlíží po kuchyni a na různých místech vidí víčka od sklenic, sem tam i meruňku, pecičku...

Oči samy kouknou směrem ke stropu – odkud visí cáry meruněk!

Ta rána před desátou nebyla z bytu paní sousedky. To spadla puklice z hrnce. Rány další už Hela zaspala.

Výsledek zavařovací akce? Její manžel konečně vymaloval kuchyň.

„Asi budu muset zavařovat i v obýváku, aby vymaloval i tam...“ smála se Hela.

Je to víc než deset let, ale když k ní přijdete do kuchyně a kouknete se na strop, stopy po meruňkách jsou tam stále. Přemalovat to prostě nejde!

Což mi připomnělo, jak se maluje u nás...

Jak můj manžel nevymaloval

Před pár lety jsme budovali v obýváku krb a při té příležitosti jsem přesvědčila zedníka, aby vymaloval obývací. To dosud dělával můj muž.

Šikulka byl rychle hotov a jelikož mu zbyla barva, nahnal jsem ho malovat i do kuchyně. Barva však nevyšla, tak musel přikoupit další, no - ale pak zase zbyla. Tak chudák, než se nadál, vymaloval i chodbu, koupelnu a schodiště... Dobrovolně a bez keců.

Nestihl akorát ložnici, ale tu slíbil vymalovat manžel.

Jenže, nějak mu to stále nevycházelo a mně docházela trpělivost.

Na mé otázky, kdy se pustí do té ložnice, odpovídal:

„No, teď na podzim určitě né, to vůbec neschne.“

Přišlo jaro.

„Teď na jaře s tím na mě nechod', nemám čas, víš co mám práce a v létě s tím taky nepočítej, to zase schne moc rychle, počkej na podzim.“